

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félfévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetés pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. ala küldendő.</p>	<p>Post, september 22. 1872. 39 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteltepéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	---	--

Aláírás „Ludas Matyi” részvényeire.

T. c. publikum! Hat év óta van már szerencséje vaknak világtalannak arról saját szemével meggyőződni: hogy a „Ludas Matyi” cég a leghirhedtebb firma nemcsak széles Magyarországon, hanem túl a nagy Oceánon is.

A Matyi vállalata szolid alapon nyugvó nem oly szédelgő üzlet mint az „Obsitos”, „Bolond Istók”, „Bakter”, „Füles Bagoly”, „Kortés” stb.-téle firmák, melyeknek „promesse”-ibe ugy belevesztett a részvényes publikum, mint Bertók a csikba.

A részvényesek nagyszerű nyereségben fognak részesülni. Ugyanis október elején kezdődven meg

„a kölyök mamelukok országos kiállítása”

— melyhez a londoni, párisi és a bécsi világkiállítás csak suivix, — minden részvényes meg fogja kapni a kölyök mamelukoknak nemcsak cifferblatját, hanem biográfiaját is.

Egész részvényesek 6 forintot, félrészvényesek 3 forintot, negyed részvényesek pedig 1 frt 50 krt fizetnek, melyek postai szelvényeken október elsejéig okvetetlenül beküldendők „Ludas Matyi”-nak.

Ne higye a t. cz. publikum! hogy tréfálok. Lónyai üttse komolyan mondom, hogy szurja ki azt az 1 frt 50 krt, mert olyan jó bolondos fickót ugy sem talál aranyért sem többet, mint

„Ludas Matyi”

Három levelü lóhere.

Jelige: Három csillag van az égen egy sorba,
Három gyermekem van nékem egytorna.
Pestváros.

I.

Üszögös a tavaszi rozs
Követnek hajh! Tavaszi rozs
De leszáll még a tavaszi ára . . .
S nem lesz büszke Ferencváros
Rosz Tavaszi-jára.

II.

Hát a szegény Józsefváros!
Há legyen bujában már most?
Addig steigerolt a kába! . . .
Mig Steigert besteigerolta
A Sándor utcába.

III.

Megfőtt már a katraboca . . .
Képviselő Jean Radoca!
Terézváros híres gyermekének
— Jókai majd eldadálja: —
Bölcső kell szegénynek.

Harkály Kristóf borbélylegény

báli kalandja.

(Szivrepesztő igaz történet.)

A batyu bál.

Sztrahimirák Tóbiás mordiális borbély műtételi officínája, egyike a leghiresebb szakálkopouloszító intézeteknek Sz. . . városában.

Tóbiás mesternek pedig volt a közösügy megte-remtése idejében egy furfangos szappanverője, becsületes nevén Harkály Kristóf, ki ép oly nevezetes egyé-
niség vala Sz. . . en, mint Hugli borbély a „két pisz-
toly“-ban, lévén Kristóf a kundsafok mulattatására
elménczkedő és a leányok körül pedig ügyes legény.

. . . év február 3-án nagyszerű batyubál tartatott Sz—geden. Kristóf urfinak megvillant nem épen tökkel-
ütött koponyájában az eszme, hogy a batyubálba jó
volna elmenni. De hogyan? ez volt a kérdések kérdése,
mert hát Kristóf mint szegény ágról szakadt fickó, illendő
báli öltözetnek nem vala boldog tulajdonosa. Addig
égette tehát bölcseségének mécsvilágát, míg végre is
az eszme úgy ugrott elő agyából, mint Minerva, Jupiter
homlokából.

Hah! meg van! — kiálta diadalmasan — most
már megyek a bálba, hisz principálisomnak tegnap
hozott haza Cérna szabó egy öltözet új ruhát, a prin-
cipálisnak született olyan termete van mint nekem,
egy fog rajtam állani ruhája, mintha csakis én rám
szabták voln, . . . elsándzsirozom. A principális estvére
a „nagy gombóc“-ba megy kvaterkázni — kissé berugva
haza jó . . . lefekszik és reggelig horkol. Sári gazdasszony
pedig a ki különben is úgy pislogot reám, mint a mis-
kolci kocsonya a vargára, se lát se hall“ . . . így okos-
kodék Kristóf, és úgy tön a miképp beszéle.

Estve fél tizkor Kristóf legény — meglehetősen
kicsipve magát — már a „Bárány-szálloda fényesen
világított termében járta a keringőt egy 30 és 40 év
közt viritó amazonnal. Tánc után a delnöt karjára füzé
Kristóf ur és sétára indult vele.

— Vajjon ki lehet ez az én bájos táncosném . . .
öltözete válogatott, talán valami falusi cserbe hagyott
gazdag szüzecke . . . hisz aanyi az ékszer rajta, hogy
három officínát is lehetne az árán nyitni, ez nem volna
rosz párthie“ — ily karakán ideák kezdettek Kristóf
legény agyának furfangos észvilágában fogamzani a séta
alatt.

A brugó, klarinet és cimbalom újra megzendült.
Kristóf egy mazurka polkát ismét elrugott hölgyével.
A tipegésbe topogásba aztán belemelegedvén, Harkály
azon cinikus megjegyzést kockáztatta táncosnéja előtt:
hogy ő sokkal boldogabbnak érezné magát, ha a mel-
lékszobában lévő cukrászdába mennének és e szeren-
csés véletlen ismeretség dicső örömeire egy pohár fris-
sitőt élveznének.

Az indítvány készséggel lón fogadva, Harkály egy
karos székbe, hölgye pedig egy ruganyos pamlagra
telepedett.

Az ismerkedés.

Az elszakadt beszéd fonalát a hölgy vevé fel-
miután Kristóf legény frissitőt és süteményt parancsolt.

„Kihez legyen szerencsém? kérdé a hölgy Don
Juanjától.

Harkály kissé meghökkent a kérdésre, — művé-
szetének megnevezésével nem akarva elrontani a hatást,
eszének spárgáját keményen feltekervén, úgy ejté ki a
borbély nevet, hogy azt a hölgy báró Béli-re értette.

A báró Béli név kedvesen csengett az amazon 18
karátos arany fülönfüggős füleinek dobjában.

— És én kit tisztelhetek nagysád becses szemé-
lyének eredeti fotografiájában? tárja őszinte nyilatko-
zatra cseresznye szájának hajnalfényü bitorát.

„Én szerelemfalvi Flóra Dorotya vagyok a szom-
széd K. városából Bérlaki nagybátyám göbolykereske-
dővel jöttem a bálba, ő azonban szenvedélyes ferbliző
lévén, lovagiatlanul magamra hagyott.

— Hogy én feltalálhassam nagysádat, tehát Fló-
rával a virágok istennőjével mulathatok? Oh ez ezer-
egyéjszakai tündéri éj, mely képzetem, reményem
ragyogó világát felülmulja.

„Ah, báró Béli ur! ön igen udvarias férflu!

Kristóf borbély a boldogító ismeretség örökléte
örömeire pezsgőt parancsolt. Kocintottak a szerelme-
sek. Harkályt nem sokára elkapták a kettős láng, s hő
érzelemmel áradozott hölgye előtt.

A szerelem edene.

— Oh nagysád, ha enyémek mondhatnám e hul-
lámzó dus fehér kebelt, Dárius kincse érette cserében
bliktri volna, (Notabéne Flóra habzó fehér selyem ru-
hában volt öltözve.)

„Báró ur ön igen kedves egyéniség.“

— Ezen éjlegyen örökre áldott, melyen boldogságom
alapköve letétezt — diktiózék Kristóf legény, ki nem
volt járatlan a cifra frázisokban, olvasgatván Jósika és
Kuthy novelláit. Kristóf sürübben kezdett töltögetni.

„Oh kedves báró ur! ön nem remélt gyönyörár-
jában fűröszi szerelemért epedő szümet“ — rebegé a
pezsgőtől nekitüzesedett Flóra kisasszony.

— E dagadó hókebel alatt dobogó piros sziv
fáklyája tehát elolthatatlanul értem ég?

„Önért“, ezzel Flóra nagysám a báró, azaz hogy
a borbély karjaiba vetette magát.

A hó kebel,

Flóra kisasszonyt izgatott állapota rendkívüli
helyzetbe juttatá, a hölgy tulfeszített ruhája ugyan is
megpattant, s Harkály menyországa a dagadó hókebel,

melyet egy csomó tisztára mosott fehér strimfi gombolyag képezett, Kristóf urfi lába eleibe hullott.

A borbély egéből pottyant le, míg Dorottya a fatális történet alatt Morpheus karjai, azaz hogy a borbély karjai közt szenderegve, boldog álmok tengere-re libickolva, a legboldogabb báró Béliné volt.

Harkály a szűz fejét a diván vánkosára helyezvén, a strimfliket felvette és lehült szerelemmel zsebre rakta, miután úgy is szükiben volt a kapcának; gondolá, legalább a veszett szerelemből megmarad egy pár strimfi.

A kisértő szellem.

Az óra tizenkettőt ütött, midőn Harkály elébe egy szörnyű mérges tekintetű halandó toppan, ki nem vala más, mint Sztrahimirák Tóbiás, Kristóf mordiális principálisa.

— Ha! végre megcsiptelek gazember! hát te az én ujrúhámban párádzol — kiálta a principális.

Ezen elég durva monolog alatt Flóra nagysám feleszmélt mámoros ábrándos álmából.

„Hol vagyok? miféle zaj ébreszte fel, hogy édes álmaim bűbajos képeit megzavarja?“ kérdé Flóra kisasszony, törölgetvén pezsgő árjától harmatozó szemei tükrének könyeit batiszt zsebkendőjével.

— Oh nagysád! a szerelem szózatát felváltá egy zordon principális kiméletlen dörgedelme; ime itt tombol kisértő szellemem, ki oly dühösen tör reám, mint tigris áldozatára — sobajtá keserves páthosszal Kristóf.

— Takarodj haza ruhatolvaj! vedd le az új ruhámat, melyet 32 frt. 50 krért tegnap csináltattam, kiáltott Strahimirák Tóbiás, fel sem véve s nem látva a két szerelmes turbékolását.

„Ah miféle durva species ez báró Béli ur? távolítsa el a nóbél körünkből — esdeklék Dorottya...“

— Mit hallok? báró Béli urhoz van szerencsém. Ez eddig titok volt előttem. Hanem azért le az új ruhával pünkösdi báró uram! mars az officinába, — parancsolgatott Tóbiás ur!

„Miféle tökéletlen beszéd ez? mit sértegeti, mit akar a báró urral?“ kérdé Flóra kisasszony furcsa sejtelmektől gyötörtetve.

— Báró urral... hm! talán borbély urral, szappanhabfaló borbélylegénynyel akar mondani, az asszony-ság. — —

„Ah skandál! ez rágalom, ugy-e báró Béli ur! ez merő rágalom? védje hát magát“... szolt az ájuláshoz készülődő szűz.

— Mi tagadás benne nagysád — miután balsorsom bele rántott a krédóba, ki kell valanom, hogy biz én csak egy szegény borbély legény vagyok, — felelt megadva magát Harkály.

„Szörnyű lovagiatlanság! hisz ön azt mondá nekem, hogy báró Béli“... jaj mindjárt elájulok.“

— Én nem mondtam nagysád! én borbélyt nevez-

tem, ha nagysád báró Béli-re értette, nem tehetek róla, meghagytam boldog reményei között.

„Jaj Jézus Mária! minék is jöttem én ebbe a bálba.“

— Igen asszonyom, vagy kisasszony, vagy ifjasszony, e fickó az én korhely segédem. Én pedig Sztrahimirák Tóbiás vagyok, helybeli borbély és kirurgus... E fráter...

„Mingyárt görcsöket kapok, távozzék maga neveletlen Sztranyizsák!“

— Becsületes nevem Sztrahimirák, helybeli borbély és diplomatikus kirurgus. —

„Én pedig szerelemfalvi Flóra Dorotya vagyok.“ szolt a büszkeségében sértett hölgy.

— Felőlem lehet akárki, hanem most már vége a komédiának, vizitálja meg magát az asszonyság, nem hiányzik e valami, mert báró Béli az ördögök bordájában szőtték. —

Flóra nagysám e szavakra szemeit mereszté, miután azonban meggyőződött, hogy gyűrűi, karperecei megvannak, könnyebben lélegzett és szolt: „mindenem meg van, hála az égnek.“

— De még is hiányzik valami, — jegyzé meg Harkály.

„Micsoda az istenért!“ — nyugtalankodott Dorottya.

Az átok.

— Midőn nagysád bájós személye karjaim közé omlott, ruhája szétpattant és hullámozó keblének hófehér halmai a földre akartak potyogni, én felfogtam lovagiasságból és zsebemben találtak menhelyet. Ime visszaszolgáltatom egygyen kívül mind. Ezt az egy pár strimpfiit engedje nagysád megtartanom örök emlékeül ezen regényes báléjnek, midőn egy szegény borbély legény mint báró szerettetett. Most pedig menjünk principális ur. Kedves nagysád jó mulatságot. Ezzel ott hagyták Flóra kisasszonyt, még a pincér is vele fizettette meg a pezsgő árát.

Dorottyával felfordult a világ, magán kívül rogyott a divánra, felkiáltva:

„Oh báró Béli! verjen meg az isten — de csúffá tettél.“

48-as: Miért nem akartátok ti a fuziót?

Balközépi: Mi akartuk, de Horánszki nem akarta.

Ő mondta, hogy a 48-as párt ajánlatát tárgyalás alá sem kell venni.

48-as: Hát ki az a Horánszki és merre van hazája?

Balközépi: Ő bizony egy becsületes nyitránszky zember, most a szolnoki kerület képviselője, zegyébbszemmi.

48-as: Ugyan ugye? No akkor csak azt a magyar példabeszédet igazolta: „adj a tótnak szállást, ki ver a házadból.“

A közösügy szakácsa

már feltálalt, de a vendégek nem tudnak magok közt megegyezni, hogy ki trantsérozza fel?

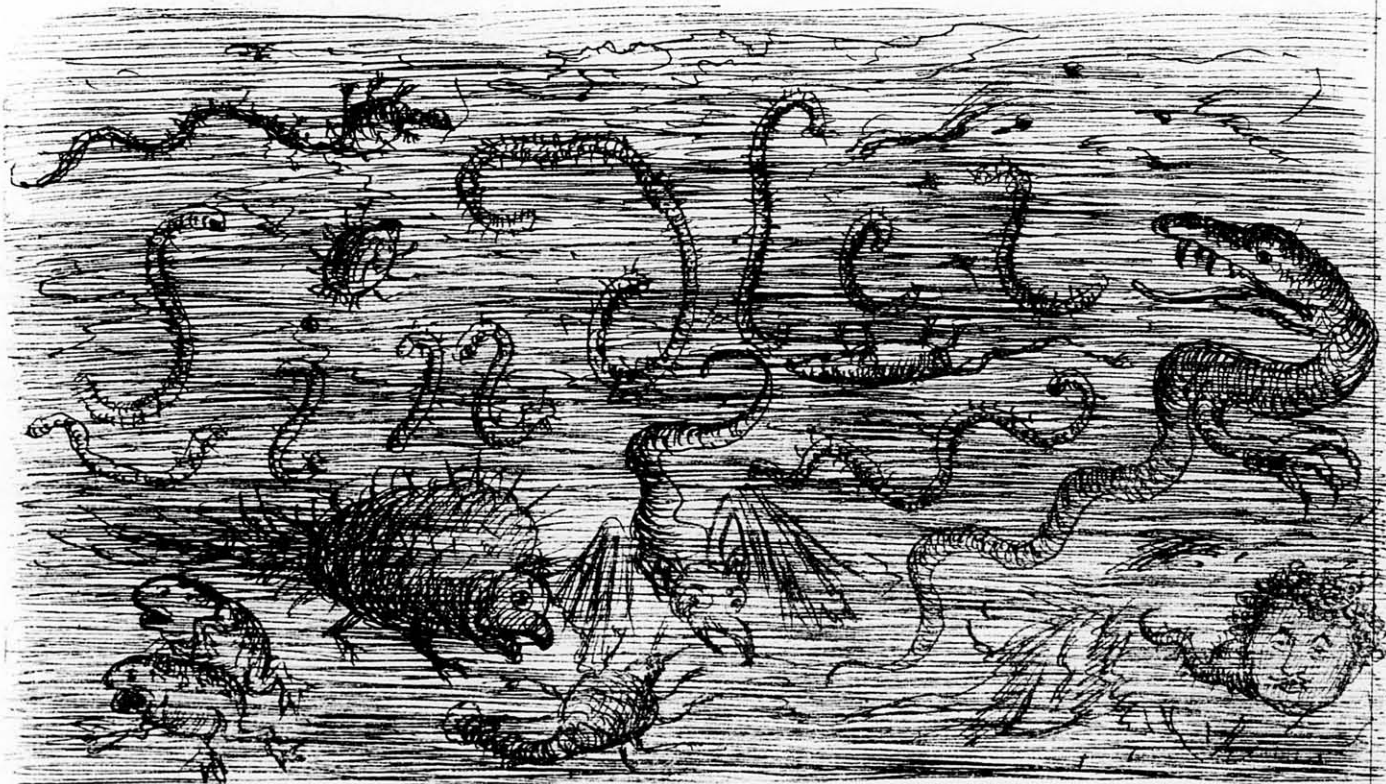

Kujon vitéz generális aztán ajánlkozik a műtetre.

A Duna vize puszta szemmel.

De ha Lindlei vízvezetékében csak három napig áll,

ilyen surrogatumokat láthatni benne nagyító üvegen.

Egy újabbkori olcsó János.

Nem volt a községnek rendes jegyzője, — s ideje lett volna már arról gondolkodni, hogy ez a fontos állomás, valamely józan életű, alkalmas egyéniséggel töltsék be.

A járási szolgabíró fogott is egy embert, hogy azt a notáriusi tisztas állomásba, a polgároknak nagy gyönyörűségére behelyezze.

Hanem ez a szerencsétlen ember, voltaképen se német, se tót, — se magyar ember nem volt.

Volt benne mindegyik nemzetiségből valami sajátosság, úgy hogy ha azt akarta kimondani, hogy: „a ki anyyala van rézbül“ — hát úgy ejté ki, hogy: „a ki zangyalod van rizpénzbül.“

Tehát ezt a szerencsétlen embert vitte ki a szolgabíró, hogy válassza meg a község notáriusnak.

A közönség azonban átmenvén néhány restauráción, annyira hozzá volt szokva a program beszédekhez, hogy program nélkül még baktort sem szeretett volna választani, — hát még egy jegyzőt! . .

Tehát a közönség programbeszédet kívánt.

A jámbor zatraceni ennél fogva mint valami Hora vezér, keményen neki gyürkőzött, s nagy megindulással a kegyes publikum felé fordulva mondá:

„Tisztöld gatyámfilulái bolkárög!

Hát én elgyüttem ide gendteknak notáriusnag — Meg ne ijegyenek gendtek. Én nem vagyum ulyán vád zember, a ki mázsnak vermet ázs — zs maga eszik bele. Én ha kell ázsum vermet, ázsog izz, de mázs eszig bele. Az ogos ember mindig döbbre becsül magát, mind mázsd, — mázs se ne bántsa az én hádam, — s aggur azdán vigan lehet éllyi, sógornak izz, gomának izz.

Ulyan zember megfagyok hád én, a gi azt agarom, hogy én izz megéljek, meg kendteg izz meg ne haljanak dügüve.

Elvem mindent dennyi, és pediglen, ma pinzirt, és hunap ingyér.

Dehát ha gyün gendtek hozzám instantia irás, — én nem daksáalom gendteket, — és csinállok szivesen, — dermészetesen ma pinzér, hunap ingyér.

Ha gyün gendtek bizunyitványukért, szivesen adog azd izz, — s pedig ma pinzér, — hunap ingyér.

Küll lúpaszus, — adog aztad izz, — szabodd ár az izz, — szinte mind a döbbsi — ma pinzér, hunap ingyér.

Elüadgya magáthalíleset felvétel, — jul van! — mindgyárt odd leszeg én, és pedik ma pinzér, hunap ingyér.

Meggivánja valagi a testamentum, — dehát mirt ne gönyörülne rajda az emper, — és pedig úgy a mint dukall: ma pinzér, — hunap ingyér . .

Kiván talagi össze-ágasbogasodnyi, — s gell negi

móring levél, dehát mért de? — — ezd izz megdeszem, és petig: ma pinzér, hunap ingyér.

Gusztusa jön falaginek árendállyi, csereberéllyi, adnyi és venyi, — zs göll negi gondrakdus, — deljes gézséggel zírom neki. — zsemit zse daksálva, csupán azon zegyert götvén gi magannak, hogy ma pinzért — hunap ingyér . .

Dehát ebbul ládhadjig zatyámfiat! hogy én nem vagyuk taksás emper, — hanem hogy én: ucsu János vagyom . .

Givánom hád, hogy gendtek irdemezs bulgárok, negi ne menjenek az falnag, — s hogy nekemet maguknak még ma notáriusá insteláljanak.

A Mládipán legyik gendtekkal, s ne adgya, hogy a gendteg kezibe valamikor csüdördögöt mondgyon, — a buska, — és a susga . .

A publikumnak azonban ettől a programbeszédttől izzonyuan elment a kedve, s annyira megijedtek a „ma pinzért — hunap ingyér“ jelszótól, hogy mire a jámbor kandidátus a szószókról leszállott, egy szál embert se látott maga körül.

Mintha puskából lötték volna őket ki, úgy futottak haza felé.

Ingyért sem kellett volna nekik az az olcsó János — nem hogy pinzér.

Az „Obsitos“ halálára.

Pályád kihívással kezdéd

Noha humorod éle . . .

Nem találta a szeg fejét,

Bár mint vagdalál véle.

Lásd a Matyi megjósolta

Halálad jó előre . .

Ki a jó bort megkóstolta

Nem kell annak a löre.

Most aztán már végképen ki

Kaptad — lásd — az obsitot . .

„Üstökös“ és „Bolond“ Miska“

Rá mondják a „prosit“-ot.

A Matyi sem hullat érted

Keservében könyeket . .

Sirasson meg az a balek!

Ki rád előfizetett.

„Szurkol“

— Servusz Guszti ecsém! feljött-e már apád? . . .

„Fel ám, még tegnapelőtt.“

— Hol van szállva?

„Az aranyasban.“

— Otthon van-e most?

„Otthon.“

— Mit csinál?

„Szurkol.“

— Mi a fenét csinál te?

„Mondom, hogy szurkol, mert hát még nincs verifikálva.“

Mutatvány

Snasz Kari udvari poéta legújabb válogatott kadenciáiból.

Tisza Kálmus debreceni

Fáj a lába zatraceni.

Nem enged könnyen Irányi

Szilárdak eszme irányi

Jó szónok Simonyi Ernő!

Nem kell ő neki esernyő.

Hogy felfogja a szózáport,

Ha a jobb a balra ráront.

Patainak lelke tiszta . . .

Még a bort is tisztán issza.

A szolgabíró pokla.

Volt K . . . n egy okos szolgabíró, a ki magát mindenben megvesztegethetlennek, — míg ellenben más, őt mindenben megvesztegethetőnek tartotta.

Igaz, hogy nagy gaukler volt ez a szolgabíró.

A konyhája fölé, — mindenféle jámbor és istenfelő hiveknek nagy rémületére — feliratta ezt a szót, hogy „Pokol“.

Ebben a pokolban aztán a falon tüzes sárkányok, Plutók és Farahók s más ezekhez hasonló rettentő hatalmak valának festve, a kik keményen tüzelvén, valami peccenyfélét forgattak a nyárson.

Ha aztán valami eltévedt halandó, egy pár liba, vagy kácsa, s más egyéb ilyen csekélysé-

gekkel akará földi dolgait a nagytekintetű szolgabíró előtt előmozdítani, — a szolgabíró mint afféle politikus ember, a látszatát is kerülvén a birói tekintély megsértésének, először is az ilyen dolgokért jól lehordta a deliquenst, — a harag vége azonban mindenkorazzal végződött, miszerint azt mondá a szegény ügyes bajos ember ajándékára, hogy: „vigye a pokolba“!

Ezek a jámbor panaszosok azután meg sem indultak az ilyen fölháborodáson, hanem csak egyenesen kullogtak a konyhának, vagy is a „Pokolnak“, nagyon jól tudván azt, hogy itt a szolgabíró urnak javára tüzelnek.

A szolgabíró csak nem szoptathatja a borjut.

Úgyancsak evvel a cirkumspektus szolgabíróval történt az a história is, hogy egy paraszt ember elő akarván ügyét mozdítani, oda visz neki a hátán egy pár hetes borjut, mondván:

— Tekintetes szolgabíró uram! egy borjival kívántam kedveskedni.

A szolgabíró végig nézett a paraszton, s csunyául elkezdte azt tetőtől talpig méregetni, s mintegy az által tudtára adni, hogy valami nem tetszik neki.

A paraszt készült is rá, hogy most aligha meg nem melegítik egy kicsit.

Ki is rukkolt aztán kevés vártatva a szolgabíró, s azt mondá a jámbor embernek:

— Hát azt akarja kend, hogy magam szoptassam ezt a borjut? —

A szegény ember legott megértette e nagy indulatoskodás okát, s aztán elvivé neki a borjunak az annyát is.

Baloldali: Ugyan mondd meg barátom! miért nem választottátok jegyzőnek, a kit mi ajánltunk, Huszár Imrét, nem pedig Kiss Miklóst?

Jobboldali: Azért barátom! mert nem akartuk magunkra haragítani Kecskemét városát.

Baloldali: Nem értelek . . .

Jobboldali: Hát ha Nagy-Körös korelnököt adott az országgyűlésnek, Kecskemét adhat egy jegyzőt.

Baloldali: Ugy, tehát azt akartátok, hogy a kecske is jollakjék, a káposzta is megmaradjon.

Pilulák.

Csákány Laci veterán bakkanosos tulesz az igazmondásban Hári Jánoson is.

Közelebb egy társaságban azt beszélte: hogy az osztrák porosz hadjárat alatt átkelietvén retirálni a Dunán, minthogy uszni nem tudott, hajó vagy ladik pedig nem volt, kapta magát egyik bakkanosába ült, mely alkalommal az evező lapátot a gyiklesője, a vitorlát pedig saját fülei helyettesítették.

* *

Csákány Laci különben köszörüs füzfa poéta is. Legközelebb kiadott lantos költeményének egyik gyöngyében illetén ábrándos rigmusokban fejezte be érzelmeit:

„Kötötü Ludmillához!”

Titkon kitudtam hogy
Fested az orcádot.
Nem csinállok többé
Fenster-promenádot . . . !

* * *

Loukayt a „Sz. Antal tüze (Chorea St. Viti)” megárnnyékolván, időközben vízvezetéki „viziszony” fejlődött ki nála s e kettős betegség eredménye lön: hogy egy ötlejű szörnyet szült, mely a pesti kath. kaszinóban „Ébresztő szózat Magyarország katholicus választóihoz” nevet nyert a sz. keresztségben. Így mi sem tagadhatjuk meg tőle az utolsó kenetet méltán megillető tisztességes malasztját.

Ez a „csodaszülött” arról nevezetes, hogy versben nyivákol, és láb nélkül jár. Ugy látszik, nagy hajlammal bír a fantizmagóriára, mert így ri(mel):

„Hogy legyen jog s népszabadság,
Mindenütt mi kezdtük ezt;
Szüntetni rabszolgaságot
Nem tud más, csak a kereszt.”

. . . Ez vers, — de nem igaz!

„Zsidó, protestáns, és görög.
Sőt még nazaréus is
Híhet, írhat, prédikálhat
Nyílt istenkáromlást is.

Hanem ha a mi püspökünk
Hitünk tanát hirdeti:

Megidézik fel Budára,
S mondják: majd adnak neki!”

. . . Ez nem vers, — de igaz!

„Eszme harcban mindig elsők
Katholikus franciák,
S itthon a mi nevelésünk
Ugy Apponyi, mint Deák (!?)

Szent Antal üttse, még ilyen szégyenfoltot nem ejtett az „öreg ur”-on senki.

„Ebredj népem álmaidból
Mentsd meg hazád s nemzeted,
S az országgyűlésbe válaszszt
Katholikus követet.”

No no páduai szent Antal! majd lesz ezért Wodjäger és Wahrmantól neneked.

A Lonkai felekezet „Hunyadi Mátyás irodalmi s könyvnyomdai intézete” címerében változatosság okáért az egyik keresztet, egy felekezetbeli négylábu átalatt fogja feleseréltetni, melynek hátára lesz aztán írva az intézet e jelszava: „In cruce salus.”

Unoka-öcscs.

Nagy bukfcencet vetett Pakson
Semmicehi Ödönke!
Bivalyhussal választóit —
Bármint traktálta s tömte.

Versece most a dicsőség
Hogy bírhatja Ödönkét . .
Ki előtt Menyus fija is
Hunyaszkodva visszalép.

Versecet képviseli ő
Teljes három év alatt, . .
Habár he t v e n s z a z a t t a l
Kisebbségben is maradt.

Miért környezi Ödönkét
Ilyen marha szerencse?
Azért, mert ő az „öreg ur”
Deák: . . unokaöcsce.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és ipar részvényeknek
vétel, eladása, valamint elcserelése.
Szelvények beváltása.

A cs. kir. bürzeni bizományok
készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek

Mindennemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttől
felfelé — eladtnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

az

40-ed	1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre	6 ft.
20-ad	1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
20-ad	1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
20-ad	1870-ki török vasuti sorsjegyekre (36 huzásnál érvényesek)	4 ft.